

Besvarelse (29/4 82):

Justitsministeren (Ole Espersen):

Justitsministeriet finder af principielle grunde ikke at kunne give nogen talmæssigt mere detaljeret redegørelse for de i spørgsmålet omtalte forhold, men må henholde sig til besvarelsen af spørgsmål nr. 472.

Spm. nr. 601

Til *ministeren for offentlige arbejder* (15/4 82) af:

Birgith Mogensen (CD):

»Er det en privat lodsejer tilladt at opsætte midlertidig eller blivende kystsikring, når eller hvis vedkommende ejer grunden direkte ud til klitkanten?«

Begrundelse

Siden 1977 har en privat lodsejer flere gange henvendt sig til de respektive myndigheder for at få et entydigt svar, men det er endnu ikke lykkedes.

Besvarelse (27/4 82):

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

I medfør af statens højhedsret over søterritoriet må faste anlæg på søterritoriet kun etableres, hvis der er givet en tilladelse dertil.

Dette gælder også etableringen af kystsikringsanlæg, som en privat grundejer ønsker at opføre på søterritoriet ud for sin kystejendom, idet lov nr. 235 af 12. juni 1922 om kystsikringsanlæg bestemmer, at der til en sådan disposition kræves samtykke fra ministeren for offentlige arbejder. Ministeriet har delegeret sin kompetence til kystinspektora-tet, hvis afgørelse kan indbringes for ministeriet til efterprøvelse.

Begrundelsen for denne ordning er den selvfølgelig, at der må være kontrol med, hvilke faste anlæg der etableres på søterritoriet. Navnlig for kystsikringsanlægs vedkommende kan forholdene være således, at et anlæg vel kan gavne én ejendom, men meget vel have skadelig indvirkning på naboejendomme.

Skal et kystsikringsanlæg anbringes helt eller delvis på land, må forskellige lovbestemmelser under miljøministeriet tages i be-

tragtning. Herom har miljøministeriet oplyst følgende:

»I naturfredningslovens § 46 er der langs kysterne fastsat en strandbeskyttelseslinie, normalt omfattende strandbredden og et areal inden for en afstand af 100 m fra, hvor sammenhængende landvegetation begynder. Inden for denne strandbeskyttelseslinie må der ikke uden tilladelse fra fredningsnævnet foretages ændringer i terrænet eller henlægges affald o.lign. Kystsikring kan næppe foretages på land uden ændringer i terrænet, og tilladelse må derfor forudgående indhentes hos fredningsnævnet med ankeadgang til overfredningsnævnet, der træffer den endelige afgørelse i sagen.

I det omfang en påtænkt kystsikring berører landjorden, skal der i øvrigt tages stilling til, i hvilken grad dette vil hindre offentlighedens ret til færdsel og ophold på strandbredden i medfør af naturfredningslovens § 54. Denne bestemmelse er dog ikke til hinder for anbringelse af hølfer, når der holdes en passage åben bag om, over eller gennem de pågældende anlæg.

Er det pågældende område fredet, kan det tillige være nødvendigt hos fredningsnævnet at søge dispensation fra fredningen.

Ifølge naturfredningslovens § 46, stk. 4, gælder bestemmelsen om strandbeskyttelseslinie ikke kyststrækninger, der er omfattet af loven om sandflugtens bekæmpelse. Denne lov omfatter stort set hele Vestkysten, hvor der er klitstrækninger. I dette område må kystsikringsforanstaltninger, der indbefatter anbringelse af anlæg eller gravning m.v. på strandbredder eller på klitfredede arealer omfattet af loven, ikke foretages uden tilladelse fra skovstyrelsen, der er overordnet klitmyndighed.«

Spm. nr. 602

Til *justitsministeren* (15/4 82) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Vil ministeren drage omsorg for, at advokater, der beskikkes for voldtægtsofre, underrettes på samme måde som almindelige forsvarsadvokater, og at offeret får besked om retten til at få advokat?«

Begrundelse